

Bomvol winterverhalen

*Een verzameling winterse
korte verhalen voor bij de
open haard*

the house of books

© 2012 by Sophie Kinsella (vertaling: Mariëtte van Gelder)
© 2012 by Chantal van Gastel
© 2011 by Cathy Kelly (vertaling: Cherie van Gelder)
© 2012 by Fleur Brockhus
© 2001 by Marian Keyes (vertaling: Toby Visser)
© 2010 by Sheila O'Flanagan (vertaling: Cherie van Gelder)

© 2012 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagillustratie

Shutterstock/Zoom Team

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

www.thehouseofbooks.com

ISBN 978 90 443 3961 1

NUR 302

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Sophie Kinsella

Kerstcadeaus 5

Zes ganzen aan de leg 14

Hoofdstuk 1 uit *Mag ik je nummer even?* 32

Chantal van Gestel

Een kerstbelofte 45

Hoofdstuk 1 uit *Zwaar beproefd!* 53

Cathy Kelly

Een familiekerst 65

Kerstfeest op het werk 85

Hoofdstuk 1 uit *Dan komt alles goed* 103

Marian Keyes

Geef ons lekker eten 129

Gelukkig kerstfeest! 134

Hoofdstuk 1 uit *Ben je gek* 139

Sheila O'Flanagan

De zoete inval 144

Tussen twee vuren 161

Hoofdstuk 1 uit *De perfecte man* 189

Fleur Brockhus

Respect voor kerst 215

Hoofdstuk 1 uit *De urenfabriek* 223

Sophie Kinsella

Kerstcadeaus

17 augustus

Oké. Dit jaar heb ik het goed georganiseerd. Het is half augustus en ik heb mijn kerstinkopen al gedaan.

Mijn plan is simpel, maar geniaal. Iedereen krijgt hetzelfde: een aardewerken kom van de Spaanse markt. Ik heb er tien op de achterbank van de auto liggen, veilig verpakt in bubbeltjesplastic.

Voor mij geen paniekerig geblader in catalogi. Geen gesjouw door drukke winkelstraten in de regen. En een aardewerken kom is altijd goed, toch?

Ze hadden ook portemonnees op de markt. Van leer, handwerk, en ze roken heerlijk, naar hout, mannelijk. Ik pakte er een en snoof de geur op. Zo'n soort cadeau zou ik voor Chris hebben gekocht. Kastanjebruin, de kleur van zijn ogen. Als hij erbij was geweest, zoals de bedoeling was...

Toen sprongen de tranen me in de ogen en kon ik de Spaanse marktkoopman geen antwoord meer geven. Stomme ogen. Stomme portemonnee.

Stomme man.

Zou hij aan me denken? In zijn iglo in Noorwegen?

Of wat ze ook maar hebben in Noorwegen.

Toen kwam Anne naar me toe gerend, zwaaiend met drie bikini's die ze voor tien euro had bemachtigd, en sleepte me mee naar een terras. Als ze mijn tranen al zag, zei ze er niets van. In

dat opzicht heeft ze zich goed gedragen, deze vakantie. Daarom heb ik besloten dat zij ook een kom krijgt met Kerstmis.

26 augustus

Dat waardeloze bubbeltjesplastic! Op de terugweg vanuit Spanje zijn er vier kommen gebroken. *Vier*. Ik geef de schuld aan Anne, die op het laatste moment zo nodig die doos wijn op de achterbank moest proppen. Nou ja, geeft niet. Ik heb er nog zes. En het is nog lang geen Kerstmis.

5 september

Gisteravond was het feest van Alex en David. Er begonnen maar een paar mensen over Chris, en het lukte me om glimlachend mijn schouders op te halen.

Pas toen ik op weg naar buiten een blik op de uitnodiging wierp, zag ik dat het hun trouwdag was, maar ik heb het opgelost: ik heb ze een kom gegeven. Er zijn er nog vijf. Ik heb nog een voorsprong. Ik zal alleen nog een paar extra cadeautjes moeten kopen.

12 september

Ik heb een picknickset voor mam gekocht voor Kerstmis. Heel luxe, met porseleinen borden en echte glazen.

Ze hadden ook een grote picknickmand in de aanbieding in de winkel, een en al rotan en leren riemen, met plaats voor wijnflessen. Chris had hem prachtig gevonden. We gingen vaak picknicken in het begin. Niets bijzonders, gewoon hapjes uit de supermarkt, een plaid en een fles wijn. We lagen de hele middag in de zon tot de schaduwen over ons heen kropen.

Maar goed. Dat was toen.

16 september

Mams verjaardag. Pap heeft haar een picknickset gegeven, verdomme. Ik wist niet wat ik zag.

17 september

Niets aan de hand, ik moet mijn lijst gewoon aanpassen. Ik geef de picknickset aan mijn broer. De kommen kunnen naar pap, mam, oma, opa en Anne.

Ik moet nog iets kopen voor mijn neefjes, mijn zus en mijn kapster. En voor mijn baas. Maar het komt wel goed. Kerstmis is nog heel ver weg. Ik heb nog steeds een voorsprong.

2 oktober

De grote dag. Inpakken. Morgen verhuis ik. Deze flat is te groot voor mij alleen.

Toen ik nog met Chris was, was het anders. Hij werkt thuis, dus ik zag zijn sporen overal. Zijn papieren, zijn koffiekoppen, zijn onbegrijpelijke wetenschappelijke gegevens. Als we zaten te praten, konden zijn ogen iets glazigs krijgen, en dan wist ik dat hij aan getallen dacht. Het maakte me jaloers. Ik wilde hem in het hier en nu hebben, bij mij, niet bij die getallen.

Inmiddels begrijp ik dat getallen een deel van hem zijn, net als zijn haar of zijn huid. Als ik hem nu voor me zie, zit hij op een besneeuwde vlakte in zijn North Face-jack, één met zijn getallen.

Zouden Noorse getallen anders zijn dan de onze?

4 oktober

De verhuizers hebben twee Spaanse kommen gebroken. Ik was zo woest dat ik heb gedaan alsof de suiker op was.

Het meisje van het verhuisbedrijf zei: 'Als u ons de aankoopbonnetjes geeft, krijgt u de schade vergoed.'

Ik vertelde haar over het Spaanse marktje in de heuvels en de kraam met de hoog opgestapelde kommen.

Ze adviseerde me naar Ikea te gaan.

7 oktober

Dit is niet leuk meer. De glazen van de picknickset zijn ook aan

gruzelementen. En de winkel kan pas volgend jaar nieuwe leveren.
Ik geef mijn broer wel iets anders. Een kom, misschien.

15 oktober

Mam: kom (?)

Pap: kom (?)

Anne: kom (?)

22 oktober

Ik begin aan de kommen te twijfelen. Ik heb ze nog eens goed bekeken. In de Spaanse zon zagen ze er op de een of andere manier anders uit. Minder schreeuwerig.

Misschien moet ik eens een paar van die kerstcatalogi doorbladeren.

25 oktober

Mam: kussenset

Pap: zaklamp

Neefjes: nog geen idee. Ik heb de hele avond dingen met viltstift zitten omcirkelen en geprobeerd online te bestellen.

Ik had een catalogus van een literaire boekenclub met prachtige gebonden boeken. Voordat ik het goed en wel besepte, zat ik cadeautjes uit te zoeken voor Chris. Biografieën van wiskundigen. Verklaringen van de wereld. Dat is het enige wat Chris wil, de wereld verklaren.

Hij kan secuur een piepklein onderdeelje van het weersysteem ontleden en in getallen vangen. Hij kan de wolken lezen. Maar als het hemzelf betreft, heeft hij geen benul.

26 oktober

Hij zei dat hij niet dacht dat we een relatie op afstand zouden kunnen volhouden. Hij zei dat we al genoeg communicatieproblemen hadden als we in dezelfde kamer zaten. En toen zei hij dat hij zeker wist dat hij naar Noorwegen ging.

Neefjes: frisbees. Perfect.

27 oktober

Wat ik tegen Chris had moeten zeggen, is dat communicatie geen kwestie is van afstand. Het gaat erom dat je wilt luisteren. Tegenwoordig kun je aan de andere kant van de wereld zitten en toch naar je geliefde luisteren.

Ik denk dat ik er eigenlijk niet zeker van was of hij het wel voor me was. Je weet wel, de ware.

En hij wist het ook niet zeker. Daarom hebben we elkaar losgelaten.

3 november

De frisbees zijn uitverkocht. Ik heb op vijftien websites gekeken. Wie zijn al die idioten die frisbees kopen? Uiteindelijk heb ik een winkel in de buurt gebeld. Ze sturen morgen een fietskoerier met twee frisbees.

7 november

Anne kwam langs en sleepte me mee naar het café. Ze zei dat de kerstinkopen een obsessie voor me werden, dat ik er al sinds augustus mee bezig was en dat ze zich zorgen maakte. Toen zei ze: 'Ik weet wel wat het is. Het is een verdringingsmechanisme om niet aan Chris te hoeven denken, hè?'

Ik zei: 'Ik weet niet waar je het over hebt,' en roerde in mijn mojito.

Toen zei ze: 'Hoor eens, je zit te veel in de stress over die cadeautjes. Geef iedereen gewoon hetzelfde, dan ben je ervan af, toch?'

'Dat heb ik geprobéerd!' had ik willen krijsen.

15 november

Mail van mijn zus: 'De jongens zouden heel blij zijn met kampeerspullen, als je nog niets hebt gekocht.'

Misschien wil pap wel een frisbee. Of mijn kapster.

22 november

Ik heb een nieuwe benedenbuurman. Hij kwam een adapter lenen en keek naar al mijn dozen die nog in de gang staan. ‘Ben je hier ook net komen wonen?’

Hij heet Adrian. Hij is fysiotherapeut en heeft raar gespierde kuiten.

26 november

Adrian heeft aangeboden me vanavond te helpen uitpakken. Hij zei dat hij voor de chips zou zorgen.

Wil dat zeggen dat ik voor de drank zorg? Wat drinken fysiotherapeuten eigenlijk? Moet ik sportdrankjes halen? Eiwitshakes?

Ik zal ook wat wijn kopen.

1 december

Hij hoefde geen wijn. Hij dronk light bier dat hij zelf had meegebracht. Aan het eind van de avond zette hij de lege flesjes in de ‘glasbak’ in de gang, een doos met een Post-it erop. Adrian had de Post-its ook meegebracht. Waar ik maar kijk, zie ik opschriften in een vreemd meisjesachtig handschrift: ‘Oud papier’. ‘Administratie’. ‘Cosmetica’.

Hij zei dat hij wel kon zien dat ik een systeem nodig had. Hij zei dat het moeilijk was, verdergaan met je leven. Hij zei dat zijn relatie een jaar geleden was stukgelopen. Intussen bleef hij maar dozen uitpakken. Hij sorteerte alles wat weg kon zelfs in vuilniszakken die hij voor me de trap af zeulde.

Ik zei niet zo gek veel. Ik heb de indruk dat hij gewend is aan zwijgende mensen. Ik stel me voor dat zijn wachtkamer vol patiënten zit die pijn hebben en hopen dat hij het verlossende woord zal spreken.

8 december

Mijn kerstcadeaus zijn weg! Spoorloos! Ik heb gezocht en gezocht, maar ik heb maar één Spaanse kom gevonden. Hoe is het mogelijk dat een hele doos vol cadeaus zomaar...

O, mijn god. Nee.

Nee.

12 december

Adrian schaamde zich kapot. Hij bood aan alles te betalen, maar ik kon niet boos op hem worden. Hij is zo behulpzaam. Hij vroeg naar mijn kerstplannen. Wilde ik bij hem komen eten of ging ik naar mijn ouders in Devon?

Ik kuchte en mompelde iets onduidelijks.

17 december

De kussensets zijn uitverkocht. De zaklampen ook. En de post staakt. Ik zal een vrije middag moeten nemen.

Gelukkig sneeuwt het.

20 december

Adrian heeft een briefje onder mijn deur door geschoven waarin hij me uitnodigt met Kerstmis bij hem te komen eten.

22 december

Zes uur winkel in, winkel uit gesjouwd. Ik ben kapot. Ik heb zere voeten, mijn oren suizen en mijn handen zijn rood en bevroren, want ik heb mijn handschoenen ergens laten liggen. Misschien op de herenafdeling van Selfridges. Toen ik manchetknopen voor pap had gekocht, zag ik een prachtige schapenleeren jas hangen. Ik moest er wel even omheen blijven draaien. Kastanjebruin.

Maar goed. Het leven gaat door. Niet omkijken. Het is tijd om bij te komen met een glas bisschopswijn. Ik heb sachets gekocht...

O, god. De bel. Adrian weet dat ik thuis ben. Ga ik met Kerstmis bij hem eten of niet?

Durf ik te doen alsof ik niets hoor?

24 december

Ik heb niet gedaan alsof ik niets hoorde. Ik zwaaide de deur open, smoesjes bij de hand, me afvragend of ik ziekte moest voorwenden...

En daar stond hij dan. In zijn North Face-jack. Kastanjebruine ogen. Sneeuwvlokken op zijn schouders.

‘Ik was kerstinkopen aan het doen,’ zei hij. ‘In Oslo.’

Ik keek hem wezenloos aan. Het was bizar. Chris. Hier, op mijn drempel. Het enige wat ik kon denken, was dat hij nog geen Noors accent had.

‘Ik ook,’ zei ik uiteindelijk. ‘Ik heb ook kerstinkopen gedaan. Maar niet in Oslo. Uiteraard.’

‘De enige voor wie ik iets wilde kopen, was jij,’ zei hij schor. ‘De enige aan wie ik kon denken, was jij.’

Zijn ogen brandden in de mijne en ik zag de vraag erin: *Ben ik te laat?*

Ik haalde mijn schouders op. Misschien wel. Misschien lag mijn toekomst bij Adrian en light bier.

‘Wat lief van je. Ik heb eigenlijk helemaal niet aan jou gedacht,’ jekte ik. ‘Ik heb het heel druk gehad.’

‘Ik weet dat ik het heb verpest. Ik weet dat je verder bent gaan met je leven.’ Hij keek langs me heen de flat in en ik zag hem verwonderd de Post-its lezen. ‘Maar je moet weten dat het me spijt. Ik heb veel nagedacht daarginds. Je had gelijk. Over ons. Over alles.’

Daar was het dan. Mijn kerstcadeau.

‘Mag ik... tenminste binnenkomen?’ Zijn gezicht stond nederig en hoopvol. ‘Kunnen we praten? Kunnen we opnieuw beginnen?’

Ik hield hem nog even in spanning.

‘Ik heb niets voor jou,’ zei ik uiteindelijk. ‘Dus als je een cadeautje verwacht, moet ik je teleurstellen.’

‘Nee, je stelt me niet teleur.’ Hij had zijn armen al om me heen geslagen. Ik voelde de kou van zijn jack; ik proefde de sneeuw op zijn wang.

Toen draaide hij zich om naar een koffer op wieltjes, en ik knipperde verbaasd met mijn ogen. Hij zat vol cadeaus. Feestelijk verpakt, in alle kleuren van de regenboog.

25 december

Het is net middernacht. Kerstmis is een paar seconden oud. Chris ligt te slapen, en ik ben op mijn tenen naar de woonkamer gelopen. Mijn kerstboompje flonkert erop los en alle regenboogcadeaus liggen eronder.

En ik pak mijn cadeau voor hem in. Een Spaanse aardewerken kom.